

1

De man achter het rommelige bureau zag eruit als een duivel, maar Nell Dysart vond dat wel passend omdat ze toch al anderhalf jaar door een hel ging.

‘Ja, stel daar maar een onderzoek naar in,’ zei hij ongeduldig in de telefoon.

Het was onbeleefd te bellen terwijl zij er was, maar hij had nu eenmaal geen secretaresse om de telefoon op te nemen, en zij was geen cliënt. Ze was hier om te solliciteren bij zijn detectivebureau, dus waren de regels van beleefde omgang hier misschien niet van toepassing.

‘Ik kom maandag,’ zei hij. ‘Nee Trevor, wachten is juist goed. Ik zie je om elf uur.’

Het klonk alsof hij het tegen een lastige oom had. De zaken gingen zeker goed, al zou je dat niet zeggen als je naar het kantoor keek. De zaken moesten wel goed gaan als je een cliënt zo behandelde en gewoon bij de voor naam noemde. Zelf kende Nell maar één Trevor, de vader van haar schoonzusje, en die was stinkend rijk. Misschien had Gabe McKenna veel succes en had hij iemand nodig om in zijn kantoor orde op zaken te stellen. Dat zou haar wel lukken.

Ze keek om zich heen en probeerde positief over te komen, maar het was hier somber met de gesloten en verweerde jaloezieën voor de verweerde ramen. Het detectivebureau van McKenna stond in de Village, een wijk waar mensen veel geld betaalden voor ramen met uitzicht op de historische gebouwen, maar Gabriel

McKenna deed de jaloezieën dicht, waarschijnlijk om de troep verborgen te houden. Aan de muren hingen oude zwart-witfoto's, er mocht weleens worden afgestoft en zijn bureau was een janboel. Ze had nog nooit zoveel troep bij elkaar gezien, alleen die kartonnen koffiebekers al...

'Ja,' zei hij. Het licht van de bureaulamp met een kap van groen glas wierp schaduwen over zijn gezicht, maar met zijn donkere ogen gesloten zag hij er veel minder duivels uit. Meer als een gewone zakenman met een gestreept overhemd aan. Meer als Tim...

Abrupt stond ze op en liep naar het raam om een beetje licht binnen te laten. Als het hier opgeruimd was, zouden cliënten een betere indruk krijgen. Die wilden zaken doen in het licht, niet in het duister. Ze trok aan het koordje en dat brak af.

Geweldig... Ze keek achterom, maar hij ging helemaal in het telefoongesprek op, dus legde ze het koordje maar op de vensterbank. Het viel eraf en het plastic knopje kwam met een tik op de houten vloer terecht. Ze boog zich om het van achter een stoel op te rapen, maar het was net als zoveel dingen in haar leven net buiten haar bereik. Ze kwam met haar schouder tegen de jaloezie aan terwijl ze zich verder uitrekte.

Het maakte een krakend geluid tegen het raam.

'Tot maandag,' zei hij, en ze schopte het koordje onder de radiator en ging weer zitten voordat hij in de gaten kreeg dat ze zijn kantoor aan het slopen was.

Ze moest dit baantje hebben. En trouwens, iemand moest deze man uit de rotzooi redden. Bovendien had ze geld nodig om de huur te betalen. Ik moet ook worden gered, dacht ze.

Nadat hij had opgehangen, keek hij haar vermoeid aan. 'Het spijt me, mevrouw Dysart. U ziet dat we een secretaresse goed kunnen gebruiken.'

Nell keek naar zijn bureau en dacht: je hebt méér dan een secretaresse nodig, jong. 'Inderdaad.' Ook al werd het haar dood, ze zou opgewekt en behulpzaam blijven.

Hij pakte haar cv op. 'Waarom hebt u uw laatste betrekking verlaten?'

'Mijn baas vroeg een scheiding aan.'

'Dat is een goede reden,' zei hij terwijl hij las.

Aan de omgang met anderen moet hij nog werken, dacht ze terwijl ze naar haar zakelijke zwarte pumps op het oude Perzische tapijt staaarde. Tim zou meelevend zijn geweest, hij zou haar een papieren zakdoekje hebben gegeven en haar hebben getroost. Daarna zou hij hebben voorgesteld een verzekering af te sluiten.

Er zat een vlek op het kleed en met de neus van haar schoen probeerde ze die weg te wrijven. Vlekken maakten dat het er sjofel uit zag, ze waren geen teken van succes. In een kantoor ging het juist om zulke details. De vlek werd groter en toen drong het tot haar door dat het geen vlek was, maar een gat en dat ze dat nu twee keer zo groot had gemaakt. Ze bedekte het gat met haar voet en dacht: Jezus, neem me tot U.

'Waarom wilt u bij ons komen werken?' vroeg hij. Ze lachte hem toe, en deed haar best om slim, opgewekt en behulpzaam over te komen, en dat was best moeilijk omdat ze van middelbare leeftijd was en uit haar humeur.

'Het lijkt me interessant om voor een detectivebureau te werken.' Ik heb werk nodig, dacht ze, dan kan ik het geld van de schikking voor mijn oude dag wegzetten.

'U zou verstedd staan als u wist hoe saai het is,'

reageerde hij. 'Uw werk bestaat voornamelijk uit tikken, archiveren en de telefoon beantwoorden. U bent veel te hoog gekwalificeerd.'

En tweeënveertig en werkeloos, dacht ze, maar ze zei opgewekt: 'Ik wil weleens iets anders.'

Hij knikte en keek of hij er geen woord van geloofde. Ze vroeg zich af of hij op Tim leek en haar ook na twintig jaar zou inruilen, of hij ook zou zeggen: 'We zijn uit elkaar gegroeid. Echt, ik heb geen stiekeme verhouding met een andere secretaresse, maar ik heb behoefte aan wat anders. Iemand die écht kan tikken. Iemand die...'

De armleuning wiebelde en het drong tot haar door dat ze eraan had getrokken. Ze duwde de leuning terug en plantte haar elleboog er stevig op terwijl ze haar voet op het gat in het kleed hield. Stilzitten, hield ze zichzelf voor.

Achter haar schoot de jaloezie aan een kant scheef.

'U bent uitermate geschikt,' zei hij. Ze forceerde een lachje. 'Maar ons werk is zeer vertrouwelijk. Onze regel is dat we buiten dit kantoor nooit een zaak bespreken. Bent u discreet?'

'Zeker,' zei ze, terwijl ze discretie probeerde uit te stralen. 'U begrijpt dat het tijdelijk is?'

'Eh, ja,' loog ze. Het sloeg haar koud om het hart. Haar nieuwe leven was al net als het oude. Ze hoorde de armleuning kraken en leun de er niet meer zo zwaar op.

'Onze secretaresse herstelt van een ongeluk en komt over zes weken terug,' zei hij. 'Dus op 13 oktober-'

'Vlieg ik eruit,' maakte ze de zin voor hem af. In ieder geval liet hij haar weten wanneer het was afgelopen. Ze zou zich niet hechten, ze zou geen zoon van hem krijgen, ze zou...

De leuning wiebelde weer. Hij knikte. 'Als u wilt, krijgt

u de baan.' Weer schoot de jaloezie een eindje naar beneden.

'Ik wil de baan,' zei ze.

Hij haalde een sleutel uit een la. 'Dit is de sleutel voor als mijn partner Riley of ik er nog niet zijn.' Hij stond op en bood haar zijn hand aan. 'Welkom bij McKenna Investigations, mevrouw Dysart. Tot maandag om negen uur.'

Nell stond ook op, ze liet voorzichtig de armleuning los, bang dat die op de grond zou vallen. Stevig schudde ze zijn hand om te laten zien dat ze vol zelfvertrouwen was, en gooide daarbij een koffiebekertje om. De koffie stroomde uit over zijn paperassen terwijl ze er hand in hand naar keken.

'Mijn schuld,' zei hij. Hij liet haar hand los en zette het bekertje rechtop. 'Ik vergeet altijd die dingen weg te gooien.'

'Nou, de komende zes weken doe ik dat voor u,' zei ze opgewekt. 'Dank u, meneer McKenna.'

Ze lachte nog een keer vol zelfvertrouwen naar hem en liep het kantoor uit voordat er nog meer ongelukken konden gebeuren.

Toen ze de deur dichttrok, zag ze de jaloezie helemaal naar beneden komen zodat de zon door de gebarsten ruit naar binnen kon schijnen.

Nadat Eleanor Dysart was vertrokken, keek Gabe naar het gebarsten raam en zuchtte. In zijn bureaula lagen aspirientjes en hij nam er twee die hij doorspoelde met koude koffie. Hij vertrok zijn gezicht toen er op de deur werd geklopt.

Zijn neef Riley, een enorme blonde gestalte, verscheen in de deuropening. 'Wie was dat magere mens met het

rode haar? Als we haar als cliënt nemen, moeten we haar bijvoederen.'

'Dat is Eleanor Dysart,' zei Gabe. 'Ze komt Lynn timer vervangen. En ze is sterker dan ze eruitziet.'

Met een frons keek Riley naar de barst in het raam. 'Wanneer is dat gebeurd?'

'Vijf minuten geleden. En ook al breekt ze de ramen, we nemen haar toch in dienst. Ze is hooggekwalificeerd en bovendien heeft Jack Dysart het ons gevraagd.'

'Zeker weer zo'n ex-vrouw?' Hij ging op de stoel zitten en leunde op de armleuning. Die brak meteen af.

'Zijn schoonzus,' antwoordde Gabe. 'Gescheiden van zijn broer.'

'Die Dysarts verslijten nogal wat echtgenotes.' Riley pakte de armleuning op.

'Ik vertelde Jack dat we iemand nodig hadden en hij stuurde haar naar ons toe. Wees een beetje aardig tegen haar, dat is ze niet gewend.' Hij gaf Riley een papier dat onder de koffievlekken zat. 'Maandag de Hot Lunch.'

'Ik heb een hekel aan dat soort zaken.'

'Als je geen overspelige echtelieden wilt schaduwen, moet je een ander baantje nemen.'

'Het ligt meer aan die lui dan aan het werk. Die Jack Dysart denkt dat overspel een hobby is. De zeikerd.'

Dat is niet de reden waarom je een hekel aan hem hebt, dacht Gabe. 'Ik spreek hem en Trevor Ogilvie maandag. Beide directeuren tegelijk.'

'Mooi zo. Ik hoop dat Jack er tot over de oren in zit.'

'Ze worden gechanteerd.'

'Chantage?' Riley klonk ongelovig. 'Jack? Zijn er ergere dingen over hem bekend dan iedereen al weet?'

'Misschien.' Gabe dacht aan Jack die nooit nadacht over

de gevolgen van zijn daden. Verbazingwekkend wat een knappe, rijke en egoïstische advocaat allemaal ongestraft kon uithalen. 'Jack denkt dat het een ontevreden werknemer is. Trevor denkt dat het een geintje is en dat als ze nog een paar weken wachten...'

Riley snoof. 'Echt Trevor. Rijk geworden omdat hij de andere partij eindeloos laat wachten. Nou ja, altijd nog beter dan Jack.'

Geërgerd zei Gabe: 'Verdomme Riley, die man is nu al veertien jaar met haar getrouwd. Ze is al dertig en voor zover we weten bedriegt hij haar niet.'

'Ik weet niet waarover je het hebt-'

'Over Susannah Campbell Dysart, je grote jeugdliefde.'

'Ik doe liever de Hot Lunch dan dat ik Jack Dysart moet spreken,' zei Riley. 'Ik wilde maandag toch naar de universiteit.'

Met een frons zei Gabe: 'Ik dacht dat je maandag iemand moest natrekken. Wat ga je doen op de universiteit?'

'Lunchen,' antwoordde Riley onschuldig.

Gabe fronste nog dieper. Riley was vierendertig en nog steeds niet volwassen. 'Ga je met een studente uit?'

'Een eerstejaars,' zei Riley onbekommerd. 'Tuinbouw. Weet alles van planten. Wist je dat korenbloemen-'

'En ze is zo'n vijftien jaar jonger dan jij?'

'Dertien. En ik leer veel over planten. Maar jij zit in een sleur. Ga met ons mee, dan leer je nog eens iemand kennen.'

'Ja, eerstejaarsstudentes.' Gabe schudde zijn hoofd. 'Nee, ik ga vanavond met Chloe uit eten, ik heb al iemand.'

Nu was het Rileys beurt om zijn hoofd te schudden. 'Ik

mag Chloe graag, maar met je ex naar bed gaan haalt je niet uit de sleur.'

'En van met eerstejaars naar bed gaan word je niet volwassen,' zei Gabe.

'Oké.' Riley stond op. 'Doe Jack en de anderen maandag de groeten.' Hij verwisselde de kapotte stoel voor die bij het raam en ging weg. Gabe bracht orde in de papieren op zijn bureau die nog nat van de koffie waren. Daarna belde hij naar de Star-Struck Cup, de theesalon van zijn ex-vrouw. Hij had ook door de tussendeur kunnen lopen om zijn ex in levenden lijve te spreken, maar dat wilde hij nu niet, dat lijf kwam later wel.

Toen Chloe enthousiast opnam, zei hij: 'Met mij.'

'Oké,' zei ze iets minder enthousiast. 'Er kwam hier net een vrouw amandelkoekjes kopen. Lang en dun, rossig haar, mooie ogen. Kwam ze bij jou vandaan?'

'Ja, maar ze is geen cliënt, dus vertel me niet hoe ik haar moet redden. Ze is Lynnies vervangster.'

'Ze ziet er interessant uit,' vond Chloe. 'Wedden dat ze Maagd is? Wat is haar geboortedatum?'

'Weet ik veel. Acht uur eten?'

'Ja, we moeten nodig eens praten. Lu wil naar Europa.'

'Geen sprake van. Ik heb haar collegegeld betaald.'

'Ze is je dochter, Gabe.'

'Ze is pas achttien, veel te jong om alleen door Europa te reizen.'

'Ze is net zo oud als ik toen ik met je trouwde,' merkte Chloe op.

En kijk eens hoe dat is afgelopen... 'Chloe, ze gaat studeren. Als haar dat niet bevalt, hebben we het er nog wel over.'

Chloe zuchtte. 'Goed dan. En wat die Maagd betreft-'

Gabe hing op. Hij dacht aan zijn mooie dochter die met een rugzak om door vreemde landen vol hitsige mannen trok terwijl zijn mooie ex-vrouw dezelfde sterren consulteerde die haar hadden verteld dat ze van hem moest scheiden.

Deze keer spoelde hij het aspirientje weg met een fikse teug Glenlivet die hij net als zijn vader in de onderste la bewaarde. Hij moest echt iets doen aan Chloe en Lu, en ook aan Jack Dysart, Trevor Ogilvie en wat er nu weer mis was met hun advocatenkantoor. Gelukkig ging hij vanavond met Chloe naar bed, dat was een prettig vooruit zicht.

Een prettig vooruitzicht, seks met je ex? Er was iets mis met hem. Hij had aspirientjes en alcohol nodig om de dag door te komen, maar dat was altijd beter dan cocaïne en spiritus. Zijn oog viel op de foto aan de muur: zijn vader en Trevor Ogilvie, veertig jaar geleden, de armen om elkaars in krijtstreep gestoken schouders, lachend met een glas whisky in de hand. Mooie traditie, dacht hij. Zijn vader had gezegd: 'Trevor is een prima kerel, maar zonder mij ziet hij de problemen pas als het te laat is.'

Je hebt me méér dan de helft van dit detectivebureau nagelaten, pa...

Gabe borg de fles weer op en zocht op het bureau naar zijn aantekeningen. Maar goed dat er maandag een secretaresse kwam. Hij had iemand nodig die opdrachten kon uitvoeren en zijn leven gemakkelijker kon maken, zoals Chloe dat had gedaan toen zij nog zijn secretaresse was. Even keek hij naar de barst in het raam. Zou Eleanor Dysart zijn leven gemakkelijker maken?

Nou ja, anders ontsloeg hij haar, ook al was ze de schoonzus van hun belangrijkste cliënt. Hij had geen

behoefte aan iemand die alles nog ingewikkelder maakte.

Zulke mensen had hij al genoeg om zich heen.

Aan de andere kant van het park zat Nell aan de enorme eettafel in haar petieterige appartement, en zei: 'En toen ik wegging, kwam de jaloezie naar beneden en zag je de barst in de ruit.' Ze keek naar haar schoonzus Suze Dysart die de slappe lach kreeg.

'Misschien denkt hij dat de ruit van buitenaf is ingegooid?' opperde Nells andere schoonzus Margie hoopvol. 'Als je niks zegt, komt hij er nooit achter.' Ze haalde een flesje sojamelk uit haar tas en deed een wolkje in haar koffie.

'Hij is detective,' zei Nell. 'Hij zal toch niet achterlijk zijn?'

'O, ik heb in lange tijd niet zó gelachen,' zei de beeldschone Suze. 'Wat ga je met dat kleed doen?'

'Misschien kun je zijn bureau over dat gat schuiven.' Margie pakte een amandelkoekje van de schaal. 'Hij hoeft er nooit achter te komen.' Ze nam een hap, en zei: 'Heerlijk! De vrouw die ze maakt wil me het recept niet geven.'

'Als je ze zelf maakte, zou je ze niet bij haar kopen,' reageerde Suze. Toen Margie knikte, zei ze: 'Zie je nou?' Ze duwde de schaal koekjes in Nells richting. 'Eet en vertel! Wat is je baas voor iemand?'

'Een sloddervos,' antwoordde Nell. 'Ik heb die zes weken hard nodig om zijn kantoor op te ruimen.' Het was een prettig idee weer verantwoordelijk voor een ander te zijn. Het werd tijd dat ze de draad opnieuw oppakte, dacht ze.